

(Igaz! Ugy van! a baloldalon. Derűtség a jobboldalon.)

Justh János: Ezt nem lehet elnevetni!

Csuha István: Vett volna különvonatot a saját pénzén.

Mádi-Kovács János: Rámutatott egy francia esetre, a mikor Waldeck-Rousseau francia miniszter felszállott egy vonatra, a melyre nem lett volna szabad s ezért a miniszterelnök megbukott, a kötelességét tudó tisztviselőt pedig kitüntették. Vajjon azt a szalonitai tisztviselőt is kitüntették volna-e, ha nem rendeli vissza a vonatot?

Főlkialtások a baloldalon: Már elcsapták volna!

Mádi-Kovács János: Ha fegyelmet indítanak az ellen a tisztviselő ellen s magas pártfogója révén fölmentik, ez demoralizálni fogja a többi tisztviselőt is. (Igaz! Ugy van! a baloldalon.) Még a koronás fők és az uralkodó családok körében is megtaláljuk a törvénytiszteletet, mert a törvény tisztelete nélkül nem arrogálhatja a maga részére sem senki a tisztviselőt. (Élénk helyeslés a bal- és a szélsőbaloldalon. Mozgás a jobboldalon.) A minap a német császár az egyik fiát azért, mert a vonatot egyik állomáson hosszabb ideig tartóztatta föl, mint a mennyit a menetrend szerint megengedhető volt, hátróztatott megrotta.

Lovász Márton: Pedig az is van akkora ur, mint Tisza István! (Derűtség.)

Csuha István: Szalonitán nincs! (Derűtség a szélsőbaloldalon.)

Mádi-Kovács János: Annál nagyobb konsternációt idéz elő az olyan eset, mikor közéletünk egyik kiváló egyénisége szabálytalanságot követett el, a maga hatalmát felhasználva egy nagyon is alantas állású szegény tisztviselővel szemben. (Igaz! Ugy van! a bal- és szélsőbaloldalon. Mozgás a jobboldalon.) Épp azért, hogy a jövőben ehhez hasonló esetek elő ne fordulhassanak és a vasuti szabályzat és az utazó közönség érdekei megsérülve ne legyenek, a következő kérdést vagyok bátor intézni a kereskedelemügyi miniszter urhoz. (Olvassa): Van-e tudomása a kereskedelemügyi miniszter urnak arról, hogy e hónap 20-án a nagyszalonitai vasutállomáson a pályaudvarról kiindult vonatot a vasuti szabályzat határozott tilalma ellenére nyílt pályán megállította az ügyeletes tisztviselő, azt visszarendelte a pályaudvarra, hogy arra Tisza István gróf felszállhasson? (Főlkialtások a szélsőbaloldalon és közepén.)

Justh Gyula: Ez egy kulturkép Magyarországot közéletéből. (Éljen az a jobboldalon.)

Mádi-Kovács János: ... Hajlanó-e a kereskedelemügyi miniszter ur e szabálytalanság miatt a vizsgálatot megindítani és megállapítani, hogy kit terhel a felelősség e szabálytalanság elkövetéséért? Hajlanó-e a kereskedelemügyi miniszter ur az iránt intézkedni, hogy hasonló esetek, melyek az utazóközönség érdekeit sértik, a jövőben elő ne fordulhassanak és figyelmeztetni a tisztviselőket, hogy a rájuk egyedül hivatali esküjük és a szolgálati szabályzat kötelező és ezt más magánérdek miatt meg nem szeghetik? (Élénk helyeslés a baloldalon.)

Tisza István gróf: Én, a ki egész életemben mindig elítéltem azt a hányaveti urhatnamságot. (Mozgás és derűtség a szélsőbaloldalon.) a mely fájdalom, ma még mutatkozik a magyar társadalomban. (Ugy van! Ugy van! a jobboldalon és a közepén. Mozgás a szélsőbaloldalon.) én, a ki Isten segítségével ides-tova megvénültem úgy, hogy semmiféle ilyen izléstelen kalandnak hőse nem voltam, nem akarom magamon száradni hagyni azt, hogy ezekről az egész életemben következetesen követett principiumoktól ebben az esetben eltértem. A nagyszalonitai állomástól északra fekvő vidék az állomásra a pályatösten keresztül jut el, a melyen sorompó van alkalmazva. Ez a sorompó az állomástól Nagyvárad felé van úgy, hogy a midőn a Nagyváradról este Csaba felé menő vonat Szalonitai állomásra érkezik, a vonat beérkezése előtt természetesen le van zárva a sorompó. Ez azután a vonat beérkezése után megnyitják, s miután az egy vegyes vonat, a mely 15 percig áll Szalonitai állomáson, mindenki kinek vasuti láza nincs, az alatt a 15 perc alatt odaérkezik és a kinyitott sorompón keresztül eljut a személyvonathoz. Ebben a konkrét esetben tizenkét perccel a vonat érkezése előtt ott voltam a 300 méterre levő sorompónál, úgy, hogy nem kocsin, de gyalog is háromszor is bemehettem volna. Meg is kíséreltem gyalog a bemenetelt, de azon a helyen a sötétben egy tehervonat oly kíméletlenül tolatott,

hogy teljes lehetetlen volt, ha az ember nem akarta a hőret reszkirozni, bejutni az állomásra. Ismételt kiabálásra és sürgetésre félreállott a lokomotív annyira, hogy a sorompó megnyitható lett, és én abban a pillanatban érkeztem a főtávéri épülethez, mikor a vonat indult. Kiáltottam, hogy állítsák meg a vonatot. Mire odaértem a pályatesthez, még oly közel volt a vonat, — nagyon lassan induló vegyes vonat volt, — hogyha véletlenül nem rendelkeztem egy kifüggetett térddel, igen könnyen beültem volna. és az egész incidens elmaradt volna. Így azonban szóltam, hogy jöjjenek le a vonat. Nem volt azonban a pályán egyetlen-egy olyan vasuti közeg sem, a ki ennek a kívánságnak, a mit már valóban társadalmi különbség nélkül minden utással szemben, minden tisztességes vasuti tisztviselő megtesz, eleget tehetett volna. (Ellentmondás a szélső baloldalon.) Én ezt számtalanszor láttam. (Zaj a szélsőbaloldalon.) Egy gyakornok volt jelen, a ki kötelességét teljesítve, elől volt a nagyon hosszú vegyes vonatonál és hivatali teendőit végezte. Mikor az előkerült, azonnal kértem, s akkor még az első őrháztól visszahozhatta volna a vonatot. De bizonyos időbe került, míg az illető fiatal ember erre hajlandónak mutatkozott. (Zaj a szélsőbaloldalon.) Ennek folytán a második őrháztól hozták vissza a vonatot. Nem áll az, hogy én lekéstem a vonatról, mert 10—12 perccel a vonat indulása előtt ott voltam. (Zaj a szélsőbaloldalon. Halljuk! Halljuk jobbfelől.) és csak az államvasuti személyzet részéről a közönséggel szemben elkövetett vastag kíméletlenség és mulasztás okozta azt, hogy percekkel a vonat indulása előtt be nem szállhattam. Ez az első, a mit konstatalok.

A második, a mit konstatalni akarok, az, hogy a vonat visszarendelése a közönségre nézve kárral sem járhatott. Megmondom, miért. Ennek a vonatnak a menetrendje olyan, hogy Csabán megáll és ott hál, a Pest felé csatlakozás pedig teljes egy órával a vonat beérkezése után van. A Csabára érkező közönség ott volt rendes időben és a Pestre való csatlakozást késedelem nélkül elérte. (Zaj.) Ugy, hogy mindössze arról volt szó, hogy a közbeeső állomásokra utazó közönség azt a kényelmetlenséget szenvedte el, hogy mintegy félóra késéssel érkezett meg egy pár állomásra. Azt hiszem tehát, hogy itt egy utással szemben az államvasut mulasztásából vastag sérelem történt. Ez a sérelem reparálható volt a nélkül, hogy a közönségnek bármi komolyabb kár vagy baj okoztatott volna. (Ugy van jobbfelől.)

Biztosíthatom a Ház minden tagját, hogy talán nagyon kevés ember van az én koromban itt közöttünk, a ki életében annyira húzódott volna mindenfelé, — hogy trivialis kifejezést használjak — extravurst elől, a ki annyira jogtiszteletet tanúsítana minden tetteiben. (Élénk helyeslés jobbfelől. Nagy zaj balfelől.)

Lovász Márton: Hát a november 18? Ez rendes dolog volt? (Zaj jobbfelől.)

Tisza István gróf: Ezen, a ki nem ismer, mosolyoghat, a ki ismer, az nem mosolyog, vagy tudatosan hazudik. (Ugy van! Ugy van! jobbfelől. Zaj balfelől.)

Sümegei Vilmos: Cezarománia! (Zaj.)

Tisza István gróf: Hogy az illető vasuti alkalmazottal szemben a felelősséget magamra vállaltam, én ezt csak egy értelemben tehettem; utóvégre őt ebben a kérdésben legföljebb anyagi kár érheti, azt az anyagi kárt pedig kárpótolhatom. (Ugy van! jobbfelől.) Azt hiszem, hogy akkor, mikor a felelősséget elvállalom, ebben semmiféle hetvenkedés nincs.

Holló Lajos: Megfizeti és akkor rendben van! Ez mégsem járja!

Tisza István gróf: Mivel itt anyagi kárról van szó, anyagi kárt igenis lehet kárpótolni anyagi eszközökkel.

Holló Lajos: Jogsérelem!

Tisza István gróf: Semmiféle olyan — nem tudom micsoda — prepotencia ebben a nyilatkozatomban nem volt, a mit abba belemagyarázni igyekszenek.

Ezeket a dolgok fölvilágosítása és saját reputációm érdekében, a mire — higgyék meg a képviselő urak — adok valamit, kötelességem volt elmondani. (Élénk helyeslés és taps jobbfelől. Zaj balfelől.)

Lukács László pénzügyminiszter az interpellációra azt feleli, hogy az esetről csak távirati értesítés van, tehát ez alapon nem válaszolhat. A vasuti s hajózási felügyelőségnek hivatalból kötelessége minden ilyen ügyben a vizsgálatot megindítani. A maga részéről is kiadta az utasítást a vizsgálatra. Ez után a fennálló szabályok értelmében fog eljárni. (Helyeslés a jobboldalon.)

Kovács János a miniszter válaszát tudomásul veszi. Csak azt kérdi Tiszától, hogy ha helyében más utas lett volna, visszarendelték volna-e a vonatot?

Tisza István gróf személyes kérdésben azt feleli, hogy mások mit tettek volna, nem tudja. De hogy ő helyesen járt el, tudja. Egyébként, ha másal történt volna a dolog s jelen lett volna, akkor is kapacitálta volna a vasuti tisztviselőt, hogy a vonatot hozzák vissza.

A Ház a miniszter válaszát tudomásul veszi és az elnök berekeszti az ülést.

Az asszonyok kongresszusa Budapesten.

Stokholm, jun. 18.

Fontos és bennünket magyarokat a legnagyobb mértékben érdeklő határozatot hozott ma az asszonyok Stockholmban ülésező parlamentje.

Kimondotta valamennyi szavazattal kétfő ellen (Bécs), hogy a jövő világkongresszusát *Budapestben fogja megtartani* 1913 május havában. A bécsiék ragaszkodtak ahhoz a koncesszióhoz, hogy legalább a kongresszus befejezése után tegyenek a delegátusok látogatást Bécsben is, és vegyenek részt egy általuk rendezendő mitingen, de ez az indítvány nem volt határozat tárgya, mert kívül áll a kongresszus tulajdonképpeni munkakörén.

Bármilyen legyen is valakinek az álláspontja az általános választójogról egyáltalán és a nők egyenjogúsításáról különösen, abban a tekintetben még sem uralkodhatik kétség, hogyha a magyar fővárost bármilyen társadalmi vagy világpolitikai kérdést parlamentáris formában tárgyalni akaró külföldi testületek, egyesületek és körök delegátusai meg akarják látogatni, akkor őket szívesen kell látnunk.

Különösen fontos pedig, hogy ha vagy 1200 intelligens külföldi, new-zeelandi, úgy mint finn, new-yorki, úgy mint hollandus, portugál és kapföldi idejön megnézni a magyar fővárost, — akkor meg kell őket arról győzni, hogy nem igaz a némely stockholmi német tudósító által hangoztatott rágalom, hogy itt még a nyereg alatt puhított beafsteek járja, idegen nyelven nem kapni választ és egy kongresszus befogadására hely, alkalom és ember nincsen.

Különösen szomorú, hogy a legostobább ráfogást, hogy a németeket nem érték meg, ha németül szólnak nálunk (?) — a legfényesebben tudjuk megcáfolni, mert hiszen majd több itt a német, mint a magyar szó a szállókban és az üzletekben.

De lenne bár a legjobb is a hírünk a külföld előtt, ezt a fényes alkalmat, hogy magunkat a legszebb ruhánkban és a legjobb alakban mutassuk be a világ óriási érdeklődésével kísért olyan kongresszuson, a melyet bizonyára a világsajtó minden képviselője is követni fog, nem szabad elmulasztanunk.

Nem az én dolgom, hogy ily irányban tanácsokat adjak, de azt hiszem: a sajtó illetékes vezéremberei, a főváros irányadó körei örömmel fogják megragadni úgy azt az alkalmat, hogy hazánk érdekeit ilyen alkalommal megvédjék, fővárosunkat megszerrettessék, a véletlen szerencse folytán az öltünkbe hullot tidegenforgalmat fönntartsák és neki kontinuitást biztosítsanak, valamint azt a kedvező körülményt is, hogy az előkészületekre teljes két esztendő áll a rendelkezésünkre.

Talán már most lehetne arra gondolni, hogy a mit esetleg kulturális vagy gazdasági kiállítások, gyermekvédelmi, patronázs s efféle dologban bemutatni akarunk, az lehetőleg erre az időre tüzessék ki, a mikor a világot kényszeríthetjük arra, hogy vegyen tudomást rólunk és haladásunkról. A svédek is most csináltak nőipari és Strindberg-kiállítást.

— Au revoir à Budapest!

Ez a kilátás, a mellyel ma este ezerkétszáz ember vált el egymástól a svédek gyönyörű fővárosában, nem tréfa, és nem kicsinyelhető biztatás.

A Saltsjöbadenben rendezett hivatalos bucsu-vacsorán Chapman Catt asszony volt az utolsó szónok és hatalmas lendülettel korteskedett a magyar főváros meglátogatása mellett.

Jelentette, hogy Budapest után Rómában lesz a kongresszus 1915-ben és hogy addig bizonyára már néhány állam, a melynek a törvényhozásaiban

Törvényes szén-savú savanyúvíz a szohal

ÁGNES

Forrás: Legjobb asztali és hűtőital. Kiváló szolgálatot tesz az emésztést zavaroknál.

Járvány idején praeservatív gyógyszernek bizonyult.

Szét-küldése **Edesky L.** Budapest

Kapható mindenütt.

Parcellázás a főváros VII. kerületében,

az Erzsébet királyné-ut törszomszédságában, a villamos mentén.

Igen szépen felszított **kis telkek.**

ELADÁS ÉS ÉRTELLESZTÉSRE.

Utcarendezés, csatornázás, víz- és gázvezetők már munkába vétettek. Bárkinak közelsége és jó közlekedése miatt nagyon alkalmas.

Bővebb felvilágosítás és térkép ingyen kapható a tulajdonosnál.

Békesi József Iródájában, Budapest, VII., Almasi-utca 1. Tel. 57-42.

ulban van a választójogi kérdés, szintén fog nő-képviselőket küldeni.

A finnek három országgyűlési asszonyképviselőt küldöttek, a kiket a kongresszus óriási tapsal fogadott.

A németek mindenben akadékoskodó képviselői azt kérték számon e szegény „diszpányoktól“, hogy mért vannak most kevesebben a finn országgyűlés nőtagjai, mint a múlt választáson, a mire azt a — magyar fülnek bizonyára csodálatos — választ kapták, hogy a finn nők nem nagyon ahitoznak mandátumra.

A jövő kongresszus helyének megszavazásával véget is ért a parlamenti ülés. Stockholm város bevonatta a királyi palotával szemben épült kongresszusi helyiség előtt álló árbocokra fölfont lobogókat, a melyek egy hélig lengtek. Itt is persze Ausztria és Magyarország a közös kereskedelmi lobogóval szerepelt, a melynek fele piros-fehér-piros, a másik fele piros-fehér-zöld.

Már az első recepción, a melyet a Kongresszus a maga díszített zászlókkal, külön szerepeltünk a piros-fehér-zöld lobogókkal, a míg az osztrákok fekete-sárga zászlaját nem láttam, de lehet, hogy ott volt: mert egész zászlóerdő lengett, a mikor Beckmann Ernő, a svéd liberális párt elnöke, üdvözölte a nők parlamentjét.

Beckmann lett az újonnan alakult „svéd férfiligának a nők választói joga érdekében“ elnöke is, és ő elnökölt azon a gyűlésen, a melyen a különböző országok férfiligáinak delegátusai, — a magyar delegátus indítványára, — megalakították a ligák nemzetközi szövetségét.

Az új szövetség még nem választotta meg elnökségét, csak azt az elvet mondotta ki, hogy az elnök angol lesz, az egyik alelnök francia, a másik német. A titkárt és pénztárost két németalföldi személyben megválasztották, és kimondották, hogy hivatalos lapjuk, a nők titkárja, Martina Kramers kisasszony által Hollandiában szerkesztett „Jus Suffragii“ lesz.

A jus suffragii, a melyet a város által a Hasselbaken nevű remek kirándulólhelyen rendezett banketjen Wisby püspöke „jus suffragii utriusque sexi“ nek nevezelt és köszöntött.

Ha a kongresszus érdemleges más munkájáról, mint a férfiligák szövetségének megalakításáról és a svéd liga alakulásáról akarnék referálni, zavarba jönnék. Mert itt bizony sok asszonyi beszédnél, bár az igaz, hogy rendszeres, illedelmes, és bábeli nyelverésű — beszédnél egyéb nem volt. De mégis: Banket, kirándulás, multság. Ez volt. És őszintén szólva farsztabb minden mitingnél. De élvezetes is. Így az egyik bankettet megelőzte a világ leghíresebb előadó énekművészenek, Sven Scholandernek hangversenye, a mely a hasselbakeni kiránduláson megismétlődött, a hol a banketen résztvevő Scholander közkívánatra majd egy egész programot játszott végig.

Valami régi svéd gitárfélével kíséri magát, és a mit e hángszerből kihoz, az csodálatraméltó.

Harangot, dobot, pikulát, emberi és állati hangot fényesen utánoz.

Autogramot kértem tőle arra a lapra, a melyen Lagerlöf Zelmá már ráírta a nevét (Lagerlöf is, Shaw Anna is. 1—1 koronáért írták az autogramot, a mely pénzt persze a kongresszus pénztára javára adták), és ő a lap legalsó szélére írta a nevét, azt mondván:

— Csak a lábához vagyok méltó leborulni.

A Skausenén bemutatatták a svéd népviseletet, a nemzeti táncokat. A mikor pedig ilyen hivatalos népdalbemutató nem volt, akkor is volt részünk dalban, táncban.

A nők jogaiért lelkesedő női diáksereg tizenkét tagja kedves fehér siphájával és a svéd nemzeti színeket viselő sárga-kék szalaggal alkotta a kongresszus testőrségét, rendőreit, messenger girljeit.

Ők helyezték el a vendégeket, ők gondoskod-

tak az ezerféle színű és jelentőségű hajó, vasúti, templomi és más belépő jegyekről, asztalszámokról és helyszámokról.

És a mikor mindent elhelyeztek, elrendezték, akkor — szerviroztak, teát, smárgabrodokat az uzsonnákön.

Mire aztán egy-egy ilyen másfél óras tengeri utat igénylő kirándulásról négy hajóval hazaszállítottak bennünket, akkor a hajón rágyújtottak a szebbnél-szebb svéd népdalra, a melyet a nagyszámú svéd uriközönség együtt énekelt velük. Ha pedig Chapman Catt mondott alkalmi beszédet, — a mi ritkán esett meg, mert roppant fáradt volt minden miting után és visszavonult, akkor a fiatal testőrgárdája, a mely rajongó lelkesedéssel vette körül ünnepeit elnökét, fölzaladt a tribün lépcsőjére, jobbra-balra sorfalat állott mellette és a fehér sapkát lengtetve kiáltozta a svéd hatszoros „Hurrát“, a mely így hangzik: „hrá, hrá!“

Pataj Sándor.

Modern ingyenélők.

Budapest, jun. 24.

Nem a közönséges potyafaterről akarok itt szólni, hanem ennek, a mi modern korunknak egyik speciális, kóros jelenségéről, melyet abban észlelhetünk, hogy a modern, intelligens emberek közt igen sok akad olyan, a kinek valóságos szenvedelme ingyen vagy poton áron olyan kedvezéseket biztosítani a maga számára, a melyekért más embertársa drága pénzzel fizet. Valóságos művészetet fejt ki ezen a téren és bármilyen sok gondot, fejtörést és szalagálást okozzon is ama bizonyos kedvezések megszerzése, nem törődik vele, csak pénzbe ne kerüljön. Valami perverzitás van ezekben az emberekben, melynek szülőökát alig kereshetjük másban, mint az általános fényezésben, mely a *standard of life*-t napjainkban hihetetlenül magasra emelte. Olyan világot élünk, hogy még az is, a kinek mindene megvan, a mi szükséges, szerencsétlennek érzi magát, ha jövedelméből szeszélyes vágyainak költségeire nem telik s éppen ezért olyan összeköttetéseket keres, a melyek révén elérhetetlennek látszó álmait könnyen valókra válthatja.

Sok ember él így minden nagyvárosban, de a modern ingyenélő leghűbb típusát szintén csak ott kell keresnünk, a hol a tökéletlenség árnyékában a legijesztőbb szegénység lapul meg: az angol fővárosban. Nemrégiben jelent meg a *Budapesti Hirlap*-ban egy cikkely, a mely a londoni klubhölgy, a *bachelor-girl* életmódját ismertette. Nos, ez a maga kenyerén élő, bátor feminista, ha ügyes, kitűnően érti a módját, hogy hogyan lehet a társasági nő megszokott élvezeteit, a fényes toalettet, színházat, multságot és a divat legújabb hóbortjait a maga számára ingyen, vagy nevelésesen csekély áron biztosítani. Egy londoni újságíró egyik ilyen klub-hölgy ismerésétől a modern potyázás művészetébe vágó nagyon érdekes részleteket tudott meg, melyek a *Lady's Realm* egy feltűnő cikkelyének keretében a legraffináltabb *modus vivendi*-ről tanuskodnak.

A női divatcikkék nálunk is jól ismert *hólabda-rendszer* útján való terjesztése sehol sincs annyira elterjedve, mint az angol fővárosban. Kezdetben a jótékonyág jelszava alatt kapott lábra ez a divat, manapság azonban már teljesen a haszonlesés, az önző érdek irányítja a gyöngéd kezeket a szelvényes rendelők szétküldésében. Ha valaki nem akar egykönnyen beugrani s megtagadja nekik a szelvények átvételét, latbavetik minden rábeszélő-képességüket, előveszik legbajosabb mosolyukat s mihelyt a kellő számú szelvényen tuladtak, boldog meglepéssel veszik át a kibocsátó üzletben jutalmul kijáró drága selyem alsót, csipkebluzt vagy valami divatos ékszert.

Roppant prakszis kell a modern ingyenélés művészetéhez. A ki nem jár biztos lábon, gyáva-

vagy tétovázó, annak rosszul sikerül a dolog. Legkezdetlegesebb, de egyuttal legmegalázóbb formája a kölcsönkérés. Apróbb összegeket sok ember szívesen ad kölcsön jó ismerősének s ha az illető adós feledékeny, egyszerűen többször alig fogja figyelmeztetni tartozására. Természetes, hogy a tisztesség mégis csak azt követeli, hogy a kölcsönadó megkapja a pénzt, a mi rendszerint nem is marad el. Csakhogy az ilyen adós nem készpénzzel fizet, hanem valami más ellenszolgáltatást nyújt, a mi nem kerül neki pénzbe. Egy-két színházi pótyajegy, egy-egy skatulya finom rizspor, vagy más efféle toalett-cikk, a mit mintaküldeményként kapott a divatos üzletekből, nagyon alkalmas eszköz a tartozás lerovására.

A mintaküldemény, a próbadohoz, a próbafegyél és a hányféle próbát a kereskedői élelmesség csak kitalált, az mind nagy szerepet játszik a modern ingyenélő napi programjában. Sokan vannak Londonban, akik azt tartják, hogy bolond az, a ki csak egy fillért is fizet a reggeliért, mikor a legelőbbkelő üzletek kelnek versenyre a tea-, kávé- és kakaóminták szétküldésében. A legtöbb kereskedő nem emlékszik a nevekre s nem kell hozzá más, csak egy illatos levélpapír, meg egynehány szarkaláb betűkkel teleirt nyájas sor, hogy a szemfüles hölgynek napról-napra változatos reggelije legyen ingyen. Ugyanígy szerzi meg a modern ingyenélő az arckrémjét, a hajvizét, a toalettiszappant és más ilyen apróságot, a mi egyébként nem csekély kiadást jelentene számára.

De nemcsak ilyen mintákra tesz szert a londoni leány, hanem drága ruhát, kalapot is kap a nagyobb üzletekből s ha mint eleven reklám megfelelő számú vevőt tud szerezni a kereskedő számára, a mintát jutalom fejében megtarthatja. Persze ehhez szép arc és csinos termet kell, azonfelül fáradhatatlan száj, mert nem egyszer rekedtté kell magát beszélnie, hogy egy-egy üzlet sikerüljön.

Színházjegyért sohasem fizet az élelmes londoni hölgy. Ezen a téren igazán jobb ügyhöz méltó buzgósággal működik. Hétről-hétre lankadatlan kitartással jár a színházi emberek és a lapszerkesztők nyakára, a kiket mosolyogva zsarol meg egy-egy földszinti zsöllye erejéig.

A modern ingyenélő kitűnően érti a módját az alkalmi öltözködésnek is. Ha valami olyan ünnepségen kell résztvennie, a melyhez galatoalett szükséges, nem löri a fejét, hogy honnan szerzi meg a rávalót, hanem a legnagyobb hidegvérrel nyit be valamelyik fashionable divatüzletbe, kiválasztja, a mire szüksége van s hazaküldeti kipróbálás végett. Aznap este azután, mint egy királynő pompázik a fényes öltözetben, másnap pedig visszaküldi a kereskedőnek, azzal a megjegyzéssel, hogy — nem használhatja. Az ilyesmit természetesen csak ismerős üzlettel szemben lehet megcselekedni, vagy olyan helyen, a hová valamelyik előkelő ismerőse vezeti be az embert.

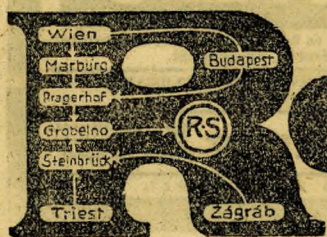
A ki megszokta ezt az életet, az szinte csodálkozik azon, hogy aránylag olyan kevesen értik a módját. A modern ingyenélő nem érti meg azt, a ki a pénztelenség terhe alatt csak sóhajtozni és lemondani tud, a helyett, hogy segítene magán. Tisztában van azzal, hogy a nő a divat rabszolgája, melynek parancsára tul kell tennie magát holmi ósdi előítéleteken. És mérhetetlen gyönyörűséget okoz neki az a gondolat, hogy ő, a ki a sors pénztáránál csak harmadosztályu jegyet válthatott az élet nagy útjára, a sokkal kényelmesebb elsőosztályban élvezheti azt végig.

Körülbelül ennyi az, a mit a talán kissé in-

duszkrét, de föltétlenül korrekt gondolkodású újság.

VILAGOSI
MARTY COGNAC

gyomorerosító baktériumölő tiszta borpárlat
Jobb mint a francia COGNAC.

Uj, pompás gyógyépület.

Rohitsch Sauerbrunn

Stájer tartományi gyógyintézet. 600 szoba 2.-kor. -
től fölfebb, villamos világítás, lift, gyógyvidéki források.

Május 15. - szeptember 30. - Enyhe, subalpin éghajlat. Szél- és pormentes. - Prospektusok.

lvó- és fürdőkurák
kiváló gyógyeredményei:
gyomor-, bél- és májbajoknál, epako-
nél, cukros húgyárnál, köszvénynél.